

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XIII. De alijs dulcibus effectibus, quos hæc obscura contemplationis
nox in anima operatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

Theologiam inflammando voluntatē, simul etiam potentiā intellectus aliquā notitiā, & diuino lumine, adeo suauis diuinoque modo illuminando, irradiare, vt à voluntate adiuta, mirum in modum effereffecit, ardente in eo in viuis flammis hoc diuino amoris igne, ita vt iam videatur animæ vitium sibi igne cum intelligentia viua præberi. Et propiæ dixit Dauid in quodam Psalmo: *Concaluit cor meum intra me, & in meditatione mea exardescet ignis*: idque adeo vehemēti igne, vt ego perciperē illud succēdi. Potro inflammatio hæc amoris cum istarum duarum potentiarum, intellectus videlicet, & voluntatis vnione, ingentes diuitias & voluptates adfert animæ. Extra cōtrouersiam siquidē est, in obscuritate ista habere iam animam principia perfectionis vnionis amoris, quam expectat. A. que ita ad hunc tactum adeo sublimis sensus amorisque Dei, nisi exantlati iam tribulationibus multis, magnaque purgationis parte peracta, non peruenitur; sed ad alios inferiores huius vnionis gradus, qui ordinariē contingunt, nequaquam purgatio tanta requiritur.

Ps. 38. 4.

CAPVT XIII.

De alijs dulcibus effectibus, quos hæc obscura contemplationis nox in anima operatur.

Primus effectus mira intellectus illustratio.

EX isto inflammationis modo, nonnullos suaues iucundosque effectus, quos obscura hæc cōtemplationis nox in anima operatur intelligere possumus. Aliquando enim in medijs obscuritatibus istis illuminatur anima, lucetq; ei lux in tenebris, hac mysticā influentiā in intellectum directe deriuatā, voluntate etiam aliquantuliter participante, idque cum quadam serenitate ac simplicitate tam subtili sen-

suique animæ grata & suauis, vt illi nolum nomen imponi possit, quod fit aliquando secundum vnum modum sensus experimentique Dei, aliquando verò secundum alium. Interdum etiam sauciat simul voluntatem, & tunc sublimiter, tenerē fortiterque succenditur amor. Iam eodem diximus, tanto perfectius & subtilius duas istas potentias intellectum scilicet & voluntatem interdum conspirate, simulque vniri, quanto magis intellectus repurgatur. Verum antequam huc perueniatur, vt plurimum inflammationis huius tactus, in voluntate potius sentitur, quam perfectæ intelligentiæ tactus, in intellectu.

Inflammatio hæc scilicetque amoris, cum iam hic à Spiritu S. deriuetur, plurimum differt ab illa, de qua in nocte sensus sumus loquuti. Quamuis enim sensus etiam in inflammationis huius particeps sit, eo quod spiritus tribulationes illum quoque ex parte afficiant, radix tamen viuacitatq; sensus amoris, in superiori animæ parte, id est, in spiritu sentitur, taliterque id quod sentit & eius quod optat absentiam in spiritu percipit, ac intelligit; vt omnem sensus afflictionem, quamuis absque comparatione vlla, maior sit quam in priori nocte sensuata fuerit, nihili pendat: in intimis enim suis, agnoscit absentiam cuiusdam ingentis boni, cui nullum remedium adferri possit.

Verum hoc loco animaduertendum est quod licet à principio quādo nox hæc spiritualis inchoatur, hæc amoris inflammatio minimè percipiatur, eod quod iste amoris ignis nondum operationem suam perfecerit; loco tamen inflammationis huius, confert confestim animæ Deus, quendam æstimatum amorem sui adeo ingentem vt (sicut diximus) id quod magis illa affligit, quodque maximè in noctis huius tribula-

bulationibus sensit, anxietas sollicitudoq; sit, qua metuit ne Dei iacturam fecerit, ab eoque sit repudiata. Atque ita semper affirmare possumus, ab ipsis noctis huius principijs, animam anxietatibus amoris nunc æstimationis, nunc etiam inflammationis esse affectam: Manifesteque patet, maximam passionem ac afflictionem, quam in istis tribulationibus percipit, esse formidinem istam. Si enim tunc certo illi constare posset, nequaquam se rerum omnium iacturam fecisse, sed illa quæ patitur, ad inelus ipsius esse (sicuti reuera sunt) neque Deum sibi esse iacturam, nihili vniuersas illas penas faceret, imo potius lætaretur inde, sciens Deo gratum à se obsequium exhiberi. Adeo enim ingens est æstimationis amor quo Deum profecquitur (quãquam in obscuritate, neque ipsa eum percipiente) ut non solum hæc quæ diximus libenter pateretur, sed magna cum alacritate multoq; moreretur, ut illi rem gratam præstaret. Sed quando iam flamma succendit animam, simul cum æstimatione quam iam Dei habet, tantas vires animumq; acquirere solet, talemque propter Deum anxietatem experiri, comunicante eam illis amoris calore, ut animosissime absque vllius rei respectu in ebrietate, violentiaque amoris non admodum quid faciat considerando, insolita quædam inuitataq; quocunq; tandem modo seu ratione sese illi offerrent, aggredieretur, ut possit inuenire illum, quem diligit anima eius.

Et hæc fuit causa cur Maria Magdalena, quamuis esset adeo nobili genere nata, nobilium & ignobilium hominum conuentum in domo Pharisæi ad conuiuium cõgregatum neglexerit (quemadmodum ait S. Lucas) nec considerauerit importunum minusq; decens esse, inter cõuiuas lachrymas effundere, dum modo posset abiq; v-

nus horæ dilatione, dum cõmodius oportuniq; tempus expectat, ad eum à quo iã ipsius anima lauciata erat, & inflammata, peruenire. Atq; ista est amoris ebrietas & audacia, quæ in causa fuit, ut quamuis sciret dilectum suum sepulchro signato inclusum, ingenti lapide contentum, & à militibus custodientibus vndiq; septum, nihilominus nulla istarum rerum amoris impetum retardauit, quin ante solis exortum ad eum vnguentis liniendum proficisceretur.

Tandem eadem amoris ebrietas anxietatq; efficit, ut illum quem hortulanum credebat, & corpus è sepulchro sustulisse existimabat, an corpus illud sustulisset, & vbinam illud repositum reperiret, ut illud ipsa posset auferre: *Situ sustulisti eum* dicit mibi vbi posuisti eum, & ego eum tollam: non considerando interrogationem illam, si iudicium ratioque ab amore libera fuissent, non adeo esse prudentem, manifestè enim patet quod si ille furto illud sustulisset, nequaquam hoc ei esset propalaturus, & multo minus accipere permittitur. Istud quippe forti, vehementiq; amoris proprium est, ut omnia illi possibili videantur, & omnes idem quod ipse cogitare moliriq; arbitretur; non enim aliquid aliud reperiri credit, quod quispiam amet aut quærat, præter id quod ipse amat & quærit: existimando nihil aliud amore & studio dignum præter illud. Propterea enim quando sponsa dilectum suum, per vicus & plateas quæsitura exiit, ceteros eodem amore cogitationeque occupatos credens, illis dixit: ut si reperissent illum, dicerent eam amore sui languere.

Huiusmodi erat Mariæ istius vehemètia amoris, ut videretur illi, quod si hortulanus locum in quo illum absconderat, indicasset, se iuram, illumque accepturam, quam

Ebrietas amoris.

Ioan. 20. 1.

Ibid. 15.

Amoris forte proprium est omnia sibi credere possibilis.

Cant. 5. 2.

B.
Annis
Cruce

pera
istica
NVI
124

quamvis vel maxime prohiberetur. Huiusmodi itaque formæ ac conditionis sunt anxietates amoris, quas ista experitur anima, quando iam in hac purgatione spiritali profecit. Surgit enim de nocte (hoc est, in istis purgatiuis tenebris) secundum voluntatis affectus. Et veluti anxia fortisque læna vel vrsa, suos requirens catellos, quando sunt ei ablati, nec tamen reprensens, sic & ista vulnerata anima, anxie potenterque Deum suum querit. Cum enim

Amor impatientis.

in tenebris verteretur, sentit eum sibi absentem, moriturque amore illius. Atque hic est impatientis amor in quo multo tempore vitam producere nequit homo, nisi vel optatis potiatur, vel certè intereat: similis

Gen. 30. 1.

illi quo erga filios flagrabat Rachel, quando dixit Iacob. *Da mihi filios, alioquin moriar.*

Sed hoc loco inquirendum est, quomodo anima cum se aded miserabilem, tamque Deo indignam sentiat, sicut in istis purgatiuis tenebris sentiri solet; tantum animi & virium habeat, ut audeat ad divinam aspirare, tendereque vnionem. Huius rei causa est; quod cum amor iam illi præbeat vires, quibus serio amet: proprietates autem amoris sit, velle amantem vnire, coniungere, æquare & rei amatæ similem, ut sese in amoris bono perficiat, efficere: hinc est, quod cum hæc anima nondum sit in amore perfecta, eod quod nondum ad vnionem peruenerit, fames & sitis qua eius quod illi deest tenetur, vnionis videlicet, ne cnon vires, quas iam amor contulit, voluntati, quibus illam inflammavit, faciant illam, secundum voluntatē flammantem esse audacem, & animosam, quamvis secundum intellectum, eo quod sit in obscuritate, indignam se & miserabilem reputet.

Amoris proprietas est, velle amantem vnire & æquare rei amatæ.

Cur hæc diuina lux

causam cur diuina hæc lux cum semper sit

lux animæ nõ statim ac illam irradiat, illuminet: quemadmodum postmodum facit: imò potius tenebras illi offundat, tribulationesque de quibus sumus locuti, adducat? Dubitationi huic aliqua ex parte superius responsum est, particulari tamen huic obiectioni respondetur. Tenebras cæteraque mala, quæ experitur anima, quando ista diuina lux illam ferit, nequaquam esse tenebras & mala lucis: sed ipsiusmet animæ, lucem autem animam illustrare, ut hæc mala agnoscat. Vnde ab ipso met principio, irradiat illam lux ista diuina: sed ipsius ope non potest videre anima, nisi ea quæ sibi (vel ut melius dicam) in se sunt viciniora, tenebras videlicet & miseras, quas iam miseræ Deo videt, ante autem nequaquam videbat, eod quod lux ista supernaturalis, minime illam feriret. Atque hæc est causa, cur à principio nihil aliud quam tenebras & mala percipiat. At postmodum notitiâ sentimentoque malorum repurgata, oculos quibus huius lucis diuinæ bona sibi manifestata intueretur, consequetur: profligatisque & sublatiis vnueris istis tenebris & imperfectionibus animæ, confestim incipiunt agnosci utilitates, bonaque ingentia, quæ in hac felici nocte anima adipiscitur.

Ex dictis constat, quanta hoc loco conferat Deus animæ beneficia, secundum sensitivam & spiritualem partem, forte eam isto lixiuo amaraque potione ab omnibus affectibus & habitibus imperfectis, quibus tam in temporalibus, quam in naturalibus sensitivis & spiritalibus latebat emundando, potentias ipsius interioribus obscurando, illasque omnibus istis euacuando, constringendo etiam & exciseando sensitivas, spiritualesque affectiones illius, debilitando insuper & vires illius naturales in omnibus illis attenuando (quod nunquam, anima per se ipsam con-

consequi potuisset, quemadmodum statim dicemus) hocque modo illam deficere, ac veluti emori omnibus illis quæ non sunt Deus faciendo; vt hac ratione denu- detam ac antiqua iam sua pelle spoliaram, nouis induat vestimentis. Atq; ita renouatur illi, sicut aquilæ iuuentus sua, remanēdo nouo induta homine, qui secundum Deum (vt ait Apost.) creatus est, quod nihil aliud est, quã eius illustrare intellectu supernaturali lumine, ita vt intellectus humanus fiat diuinus vnitus diuino. Et eodẽ modo voluntatem illius diuino inflammare amore, ita vt iam voluntas non minus sit quam diuina, non minus scilicet quã diuino modo amando, vnita iam & vnũ cum volente amoreque diuino effecta, & eodẽ omnino modo memoria. Affectus etiã & appetitus vniuersi secundum Deum diuino modo mutantur. Atq; ita hæc anima erit iam de cælo cælestis, & plus diuina quam humana. Quæ vniuersa (sicut ex ijs quæ dicta sunt, optime animaduerti potest) Deus in ea nocte ista mediante efficit ac operatur, diuinè illam illustrando, ac Dei solius, nulliusque alterius rei anxietatibus inflammando. Quamobrem ipsæ rationabiliterque admodum subiungit confestim anima tertium Cantus versum, quem cum cæteris eiusdem cantus, versibus proponemus, & capite sequenti exponemus.

CAPVT XIV.

In quo tres vicini primi Cantus Versus proponuntur & explanantur.

*O sortem fortunatam,
Exiui, nec fui obseruata;
Cum iam esset domus mea
tranquillata.*

Foelix fors quam primo trium horum versuum decantat anima, contigit illi, ob eam, quæ duobus sequentibus versibus recenset, in quibus illius metaphoram assumit, qui ad aliquid operis circumspicius peragendum, domo suã noctu & in tenebris, sopitis iam domesticis, egreditur, ne quispiam illorum opus inturbetur. Cum enim hæc anima opus tam raram, heroicumque esset patratura, ac est seipsam diuino dilecto vnire, foras exit, dilectus quippe non nisi foris, & in solitudine reperitur. Quam etiã ob causam, sponsa solum illum inuenire cupiebat dicens: *Quis mihi det te fratrem meum vt inueniam te foris, & deosculer te?* id est, communicem tibi amorem meum? Expediebat præterea animæ amore captæ, ad exoptatum suum finem consequendũ, noctu egredi, sopore iam oppressis omnibus suis domesticis: hoc est extinctis iam ac noctis istius beneficio vniuersis vili- bus operationibus, passionibus, appetitibusque suis consopitis, qui sunt domestici ipsius, qui semper quod enigilant, molestissimè ferentes animam ab ipsis liberam euadere, hæc ipsius bona præpediunt. Hi siquidem sunt domestici, de quibus in sancto Euangelio loquitur Saluator *Et inimici hominis domestici eius.* Quare expedierat, istorum domesticorum operationes motusque in nocte ista cõquiescere & sopiri, ne supernaturalibus bonis vnionis amoris cum Deo obstaculo essent, quæ vnio perseverante operatione viuacitateque illorum nequit obtineri. Vniuersa siquidẽ ipsorum molimina & motus præpediunt potius spiritaliũ bonorũ vnionis amoris receptione, quam promouent, nam omnis ipsorum aptitudo & habilitas naturalis, manca insufficiensque est, bonorũ supernaturalium intuitu, quæ sola Dei infusione, passiuè secretè & in silentio animæ cõmu-

li nican-

B.
Annis
Cruce

vera
istica

NVI
129

Cant. 1. 2.

Qui sunt
domestici
inimici
hominis.
Matt. 10.
36.